

BEVEZETŐ

Ég fiatalon megtanultam, hogy nem könnyű a lányok élete, azt pedig egy kicsivel később, hogy az árváké sokkalta nehezebb. Ez a két felismerés vezetett oda, hogy eltökéltem, csak az egyiknek hagyom, hogy hátráltasson. Valahol itt kezdődött a történetem, vagy talán egy kicsivel korábban.

Tehetetlenül néztem, ahogy a szüleim néhány éve meghaltak egy kíméletlen betegségben. Csoda számba ment, hogy engem nem vitt el. Sokan haltak meg akkor, és még többen lettek betegek. Én nem vártam meg, míg engem is magával ragad a szörnyű kór, vagy a szemem előtt hal meg mindenki, akit addigi életemben ismertem, szerettem. Tizenkét éves voltam, amikor megtörve, remény nélkül, sajtó szívvel sétáltam fel a folyó partján, hogy vigyen oda, ahová csak akar. Ez volt az egyetlen hely, ahol biztonságban éreztem magam, az egyetlen hely, ahova rajtam kívül senki más nem merészkedett.

A folyóról azt tartották, hogy a másvilágot választja el tőlünk, hogy bűvös, veszélyes dolgok ólalkodnak a sűrű köd mögött, ami a folyó felszínén ült. Soha senkit nem ismertem, aki hajóba ült volna rajta, vagy halászott, vagy legalább a kisujját

beledugta volna. Leszámítva persze saját magamat. Engem mindig vonzott, és habár a szüleim határozottan megtiltották, hogy a közelébe menjek, mégis titokban sokat lebzseltem a partján. Figyeltem, simogattam a vizet, ami érintésre nem is hasonlított vízhez. Már tudtam, hogy igazak lehetnek a mendemondák, hogy varázs van a mederben. Gyerekkoromban ez csak izgalmas, új felfedezni való volt, és hihetetlenül kíváncsivá tett, hogy a víznek, ami olyan, mint a tejszínhab, vajon az íze is olyan-e?

Nem volt olyan, de rémesen hidegnek éreztem.

A szüleim haláláig az volt az utolsó alkalom, hogy ott jártam. Akkor az apám már keresett. Amikor meglátta, hogy a vízből ittam, elképesztő haragra gerjedt. Attól kezdve sosem lehettem ellenőrizetlenül. Az aggodalom, amit abban a pillanatban a szüleim szemében láttam, meggyőzött, hogy többé ne játszam ki őket.

A víz egyre csak vonzott, húzott magához, de én ellenálltam. Egészen addig, míg eltökéltem, hogy nem maradok tovább Reah falujában. Így jutottam el Tibordba, ahol a zsebesek már az első napon kiraboltak.

Napokig az utcán tengődtem, míg az éhségtől és a fáradtságtól összeestem. Irena, a Vörös Liliom madámja vett pártfogásába. Megetetett, felöltöztetett, azután egy ideig csak hagyta, hogy a kuplerájban éljek. Tudtam, hogy az emberek lenézték a szajhákat, a madámot és az utcagyerekeket.

Én viszont szerettem őket. A napjaimat a többi utcagyerekekkel, a zsebesekkel töltöttem. Utáltam, hogy lánynak születtem, mert a fiúk sohasem engedték, hogy velük legyek. Aztán megvertem Timothot, aki egy évvel fiatalabb, ugyanakkor sokkal erősebb volt nálam. Onnantól én is közéjük tartoztam. Tanítottak, vigyáztak rám, ahogy én is vigyáztam a kisebbekre.

Az életem akkor vette a következő fordulópontot, amikor legelőször vérezni kezdtem. Halálra rémültem. Nem sokat segített ezen az érzésen az sem, hogy Irena leült mellém és részletesen elmesélt mindent. Nem segített, de sok mindent megértettem, amit a kuplerájban láttam. Azt is megértettem, hogy a madám sem csupán szívjóságból etetett, ruházott szinte egy éven át. Újra gyűlölni kezdtem azt, hogy lánynak születtem.

Még aznap elloptam az egyik ollót. Rövidre vágtam a búzaszőke hajam. A ruhámat eladtam, és rongyos fiúruhára cseréltem.

Úgy álltam Irena elé, mire ő hangosan felnevetett.

– Vigyázz Stella, a fiatal csinos fiúk is kelendőek!

Aztán persze viselhettem a büntetést, amiért Irena ruháját pénzzé tettem.

Az első késemet magam csináltam egy törött üvegcserepből. Ügyetlenebb voltam vele, mint az idősebb fiúk. Egyszer-kétszer el is kaptak a városi örök. Úgy megverték, hogy utána alig bírtam elvánszorogni a Vörös Liliomba.

Irena holtra váltan húzott be és dugott ágyba. Közben azt ecsetelte, hogy jobb lenne nekem az ő házában. Ezután tízszer elszántabban dolgoztam az utcán. Ben, a legidősebb fiú a zsebesek között már amolyan bandavezérré nőtte ki magát. Megsajnálta, és adott nekem egy apró zsebkést. Váratlan volt ez tőle, mert köztünk egy szabály volt: aki, amit szerez, az az övé. Persze Bent megillette némi nyereség, de az utcán mindenki magáért, az övéiért dolgozott. Timothy azt mondta, azért tette, mert Ben szerelmes belém. A szerelemről nem tudtam túl sokat, csak a szerelmeskedésről, abban viszont nem láttam semmi szépet. Mégis, Bentől ezt egy kedves gesztusnak gondoltam.

A Liliomban addig fentem az új szerzeményemet, míg végül borotvaéles lett. Rövid időn belül én is, sokkal ügyesebbé és veszélyesebbé fejlődtem. Még Irena is kénytelen volt belátni, hogy jobban jár, ha nem enged a vendégek közelébe, ugyanis az egyiknek kevéshíján elvágtam a torkát. A szerencsén múltott a sorsom. A férfi nem emlékezett rá mi történt, olyan részegre itta magát.

Tizenkilenc évesen én is egy voltam azok közül, akik ismertek minden szokást, az embereket, s azt is, hogy kit kell elkerülniük. Legalábbis azt hittem. Túlságosan magabiztos voltam. Túlságosan önhitt. Az egyik legjobb tolvaj lettem. A hajam újra megnőtt, azonban továbbra sem női, hanem férfiruhát viseltem. Abban könnyebben léptem olajra, ha a helyzet úgy kívánta.

A legutóbbi munkám végeztével Ben állomáshelyére igyekeztem, hogy megadjam neki a részét. Ő már keveset dolgozott, nem volt rá szüksége, mert jól élt abból, amit tőlünk kapott. Ahogy benyitottam a kocsmá hátsó szobájába, ő asztalra vetett lábbal a székében várakozott.

Ben nem volt csúnya fiú, sőt, többé már fiú sem. A maga huszonkét évével igencsak férfinek számított. Szőke hajával és sötétbarna, élénken járó szemeivel nagyon is jóképűnek találtam, de igazán sohasem tetszett. Túlságosan hasonlított rám, akár testvérek is lehetünk volna. Az újak közül volt, aki ezt is hitte.

– Na, csak azt ne mondd, hogy vártál! – nevettem fel gúnyosan. Egy bőrrszénnyt lendítettem, majd dobtam felé. Ben fél kézzel elkapta, azután levette a lábait az asztalról, megoldotta a szíjat, és a tartalmát az asztalra borította.

– Öt éve szinte óramű pontossággal, ugyanakkor érkezel.

– Szinte. Ma jó napom volt, ma kicsit hamarabb – rántottam meg a vállam, majd féloldalasan az asztalára ültem. Ben

szemrevételezte az aznapi fogást, levette a részét, a többit pedig az erszénybe rakta. Egy komor hümmögést hallatva elém tolt. Nem volt túlságosan elragadtatva, de szó nélkül hagyta.

– Nem, Ben – mondtam és visszatoltam elé az erszényt. – Ma ez mind a te részed – vigyorodtam el. Vártam a reakcióját. Szerettem látni az elképedést, szerettem azt érezni, hogy lány létemre is ügyes vagyok. Ügyesebb, mint a fiúk. Meglepetésemre nem döbbenetet kaptam, hanem a szemeiben egy villanást. Értelmezhetetlen volt számomra. Felállt és elém sétált. Én továbbra is az asztalon ültem.

– Ezt visszaadom, és többé részesedést sem kell adnod.

Gúnyosan felnevettem.

– Na, persze! Arról vagy híres, hogy a területeden bárki ingyen dolgozhat!

– Nem bárki. Társulhatnánk! – mondta komolyan.

– Minek neked társ? – vontam össze a szemöldökömet. Ő pedig egy lépéssel közelebb lépett.

– Ugyan Stell, eleget vártam már rád.

Kezeit a combom két oldalára támasztotta, és közelebb hajolt hozzám.

– Ne csináld már... Bakfis korom óta ismersz... – nevettem rá.

– Igen. Te is beláthatod, hogy elég gondolkodási időt adtam.

Két kezemet a vállára ejtettem azután határozottan eltoltam.

– Nem. A válaszom nem. Most is, mint már ezerszer! Ne csináld már Ben, barátok vagyunk!

– Én nem barátnak akarlak! – sóhajtott.

– Bla, bla, bla... Gyere inkább, igyunk egyet!

Lecsúsztam az asztalról és az ajtó felé indultam, de a mentorom megfogta a kezem.

– Stell, legalább vedd fontolóra, nem kéne ott laknod a Liliomban!

– Persze, alhatnék aztán a te ágyadban? Tökéletesen megfelel nekem a Liliom. Így legalább senkivel sem kell rajta osztozkodnom!

Ben hátrasimította a haját.

– Reménytelen vagy!

– Így van! Na, mehetünk? – kérdeztem vidáman.

– Mehetünk! – sóhajtott. – Na és, honnan a nagy fogás? – kérdezte a hátam mögül.

– Valami előkelőséget zsebeltem ki. Nem láttam még errefelé.

– Óvatos voltál?

– Itt vagyok, nem? – kérdeztem vissza.

– Nem ezt kérdeztem, hanem hogy óvatos voltál-e? – mondta szigorúan.

– Persze, hogy az voltam. Mindig az vagyok, ismersz!

– Igen, ismerlek. Ezért pontosan tudom azt is, hogy szereted a rizikós melókat. Utálom, ha felelőtlen vagy.

Megtorpantam, hirtelen megfordultam, így a barátom kevés híján nekem jött.

– Az én felelőtlenségem miatt húzza most az ezüst a zsebedet. Azért az jó érzés, nem?

– Stell, a pénz nem minden!

– Istenekre, Ben! Az újaknak is ezt mondd? Hogy fogsz így megélni? – kérdeztem vidáman, és közben lefelé róttam a lépcsőket.

– Ha egy előkelőséget zsebelsz ki és elkapnak, azt már nem úszod meg egy kis veréssel. Aggódok, hogy...

– Ben, nem kell! Tudok vigyázni magamra, jó tanítóm volt.

Megragadta a vállam és elém lépett. Mielőtt a lépcsőn leértünk volna, a falhoz simult és kikémlelt. Azután rögtön visszahúzta a fejét.

– Most azonnal menj vissza! – szólt sűrgetve. Gondolkodás nélkül felszaladtam a lépcsőn, ő pedig utánam.

– Mi az? Mit láttál?

– Szerinted? – kérdezte ingerülten. – Még kérded?! A nyakamra hoztad a kopókat!

Elsápadva léptem hátra egy lépést.

– Mi lesz most?

– Menkülj! Az ablakon keresztül menj! Látod? Én megmondtam! – hangja idegességtől volt reszelős, a szemeiben aggodalom csillant.

– Nem voltam óvatlan, nem láthatott senki! – mentegetőztem. Szerettem a kihívásokat, de az életemet azért jobban. Nem nyúltam volna semmi olyanba, ami túl kockázatos, főleg nem olyasmibe, amivel Bent is, vagy a fiúkat bajba keverhetem. – Esküszöm!

Ben az egyik fiókból elővett egy kis erszényt és a kezembe nyomta.

– Tűnj el, Stella, egy időre szívódj fel! Nyomás!

Csak egy pillanat volt, amíg hezitáltam, aztán az ablak felé iramodtam. A tetőn végigszaladtam, láttam, hogy az ivó előtt négy kopó strázsált. Tudtam, merre kell szökni. Aztán feltűnt még valami, amitől a lábamba majdnem görcs állt.

Nem én voltam óvatlan, valaki beköpött nekik: Timoth a hátsó bejáratnál toporgott és feszülten lesett körbe.

– *Az a kis rohadék elárult!* – képtelen voltam elhinni.

Sokat ugrattuk, de attól még a testvérem! Húztam már ki én is a bajból.

Ezzel majd később foglalkozom. Úgy osontam a tetőkön, aztán a házak közti sikátorokban, hogy senki tudomást sem vett rólam. Évekig gyakoroltam, miként lehetek minél kevésbé feltűnő. Amint kijutottam a városból, azt se tudtam, merre menjek. Nem voltam benne biztos, hogy követtek-e, és Benért is aggódtam. Ha visszamegyek, ezért még számolok Timoth-tal, és azt nem biztos, hogy élve fogja megúszni. Egyetlen hely volt, ahova mehettem, a folyó irányába, oda nem mernének követni. Hallgattam róla, hogy én odajárok, hogy időnként még most is a parton lófrálok.

Amikor megpillantottam a vizet, azt hittem a nehezén túl vagyok. Éles süvítést hallottam, majd irtózatossá vált a fájdalom, hasított a jobb vállamba.

A meglepetéstől hátratántorodtam, megcsúsztam és háttal a folyóba zuhantam.

A víz, ami sűrű volt és fullasztó, úgy fogott körbe, hogy mozdulni sem bírtam. Fel akartam jutni a felszínre, de a lábamat mintha gúzsba kötötték volna. Láttam a véretem, ahogy szivároghat vörösre festette a vizet, azután sötét és hideg lett minden.

1. fejezet

A palota

*A*gyban ébredtem. Egy pillanatra már azt hittem, hogy a sajátomban. Ahogy megmozdultam, éreztem a húzóást a jobb vállamban. Hirtelen öntött el az emlékezés, az utolsó kép, hogy a folyóba esem. Felültem, szemrevételeztem a környezetem. Nagyon nem a saját, koszos kis szobámban voltam. Ez egy tágas, díszes szobában feküdtem.

– *Istenekre!* – A kandallóban ropogott a tűz. A vállamból már nem állt ki nyílvesző, és a saját ruháimat sem találtam. Kicsúsztam az egyébként nagyon kényelmes baldachinos fekvőhelyemből, és óvatos mozdulatokkal belebújtam abba a köpenybe, amit az ágyam mellé készítettek. Sohasem viseltem még ennyire finom anyagot. Puha volt, kellemes, de fáztam.

– *Hol a fenében lehetek?* – gondoltam.

Az ablakhoz rohantam. Rossz érzés kezdett erőt venni rajtam.

Valami kastélyban lehettem, a kilátás parkra vagy inkább egy kertre nyílt. Undok, borús idő szürkítette a tájat.

– *Ne, ne, ne... Kihalásztak, és most idehoztak, aztán felelhetek a bűneimért...*

Csak azt nem értettem, hogy miért fektettek puha ágyba, és látták el a sérülésem? Ködös volt a kép. Sürgetőnek éreztem, hogy lelépjek.

Először is, valami ruhát kellett kerítsek. Gyorsan körbenéztem, és az egyik faragott fa ruhásszekrényben találtam párat. A szürkét választottam, abban tudok a legkönnyebben kilógni innen. A szívem már a torkomban dobogott, hogy vajon mikor nyitnak rám.

Elképesztő, nem a saját fehérneműmet viseltem. Ettől dühös lettem, és kétségkívül zavarba is jöttem. Azonban volt most annál nagyobb bajom is, hogy került rám másik alsó.

Gyorsan öltöztem, a ruha egy kicsit lógott rajtam, de kevésbé érdekelt. Kilestem még egyszer az ablakon. Pont olyan volt az idő, hogy a francnak se volt kedve kimenni a szabadba, főleg nem az épület párkányán csoszogni. A folyosót túl rizikósnak ítéltam. Minél előbb jutok ki a kertbe, annál előbb vagyok szabad.

A hideg kőpárkány szinte égette a talpamat, a vállam is fájt, ahogy a karomat mozgattam. De el tudtam viselni. Azt is, hogy a mászáshoz majd a jobb kezemet is használnom kell. Gyorsan csúsztottam a lábaimat a torony felé igyekezve, közben próbáltam tudomást sem venni az alattam lévő mélységről. Hálát adtam azért, hogy a csúnya idő ellenére szélcsend van. Nem féltem a magasban, de ha arra gondoltam, hogy egy palota csúszós kőpárkányán sétáljak végig úgy, hogy bármikor rám szakadhat az eső, hát nem voltam éppenséggel nyugodt. A torony úgy csatlakozott a palota falához, hogy a kettő között húzódott egy kis rés. A hátam a falnak vettem, a lábaimat pedig a toronynak és kitámasztva a testem, araszoltam lefelé.

A kezemre szinte nem is volt szükség, csak annyira, hogy visszanyomjam magam, ha túlságosan oldalra billennék. Az utolsó

méterekeket ugrottam. Amikor földet értem, elmormoltam egy fohászt az istenekhez.

Mászás közben túlságosan koncentráltam, nem néztem körbe, ezért aszerint tájékozódtam, amit az ablakból láttam. A kertet céloztam meg, s úgy sejtettem, onnan valahogy csak eljutok valami kerítésig. *Timoth ezért nagyon szorulni fog* – gondoltam. Aztán belém hasított, hogy Bennek nem-e lett baja belőle.

Szitkozódtam, majd körbekémleltem, aztán bevettem magam valami gyümölcsösbe. Szaladtam a fák között, de olyan ismeretlen illat csapta meg az orromat, hogy megtorpantam. Finom, aromás, és abból a gyümölcsből áradt, ami a mellettem lévő fákon függött.

Nem lettem volna igazi tolvaj, ha nem szakítok le egy párat. Soha nem láttam még ehhez foghatót. Körülbelül akkora lehetett, mint egy tojás, a külseje olyan színű, mint a sárgarépa, az alakja meg nagyjából olyan, mint egy paradicsomé. A ruha zsebébe mélyesztettem, azután rohantam tovább. Már láttam a falat, és nem lettem tőle boldog. Magasan húzódott végig, előtte meg vastag, sűrű, szúrós növény. Közelebb érve megállapítottam, hogy ezen nem fogok átjutni. A sövény tele volt tüskékkel, ezért képtelenségnek tűnt eljutni a falig. Rázuhanni sem szerettem volna.

– *Jól van, csak kijutok valahol...* – gondoltam.

Továbbszaladtam, közben pedig egyre jobban fáztam. Cipő nélkül egyszerűbb volt a falmászás, de most azért nagyon jól jött volna egy. Végül, csak megpillantottam a szabadulásomhoz vezető utat: egy évezredes tölgy nyújtogatta ágait a kerítés felé. Onnan már át tudok ugrani.

A sebem miatt nehézkesen kapaszkodtam fel rá. Az egész karomba kisugárzott a fájdalom. Nem érdekelt, csak már kint

legyek! Reméltem, az ág nem törik el alattam, míg eljutok addig, ahonnan ugorhatok.

– Lyxre, te leány! Jössz le, de azonnal! – rivallt rám egy hang, én meg annyira meglepődtem, hogy lecsúszott a talpam. Keményen ért a becsapódás.

Oldalra fordultam a földön, hátha könnyebben tudok levegőt venni. Egyelőre még nem sikerült a művelet. Az eséstől kegyetlenül megütöttem a hátam és a tüdőm is összeszorult.

– Magasságos! – sápítózott a nő, akinek a nyomorúságos sorsomat köszönhettem.

– A rohadt életbe... – nyögtem. Fájt mindenem, ráadásul lefüleltek.

A nő segített talpra állni. Tüzetesen végigmért olyan szúrós szemekkel, hogy már csak dacból is utánoztam. A nő idősnek tűnt, de valahogy még sem volt az. Barna, kissé vöröses haját szoros kontyba fogta, és sötétzöld, remekül szabott ruhát viselt. A szemei elképesztő zöldje szépen harmonizált az öltözettel. De mielőtt elbűvölhetett volna, ki kellett találnom, mit csináljak.

– Mi a fészkes frászt kerestél te azon a fán? Hogy jöttél ki egyáltalán a Palotából? – kérdezte dühösen, közben keményen karon ragadott, és kezdett visszahúzni a Palota irányába. – Nézd meg! A sebed is újra felszakadt! – mutatott a vállamra, ahol most egy nagy vörös folt árulkodott.

– Miért vagyok itt? – kérdeztem nyersen.

– Miért? Hagytunk volna az Urvi partján?

– *Urvi? A folyó lenne? Miért hívja így?* – töprengtem.

– Jóságos... Még cipő sincs rajtad... – sopánkodott, közben egyre csak húzott befelé. Kíváncsi voltam, mit szól a nyanya, ha lát a Palota falán mászni.

Egész végig dűnnyögött, mígnem újra ott találtam magam a palotában.

– *Csodálatos...* – sóhajtottam.

Értelmetlen lett volna elfutni, így már úgysem szökhettem meg. Inkább mindent megfigyeltem, rögzítettem, ki tudja mi az, ami még a segítségemre lesz.

A Palota hemzsegett a személyzettől, akik úgy néztek rám, mintha valami különlegesség lennék. Biztos nem szoktak hozzá az olyan leharcolt külsejű egyénekhez, mint amilyen most én voltam. Hirtelen mindenki abbahagyta, amivel foglalatzkodott, és lehajtott fejjel várt. Nem értettem, mi bajuk. A szolgáló erőszakosan lehajtotta a fejemet. Szinte vicSORogtam. Utáltam, ha valaki kényszerít, hogy olyat tegyek, amit nem akarok.

Égő tekintettel néztem felé, ő szigorú, megrovó szemeket meresztgetett rám.

– Az uralkodó! Viselkedj! – suttogta indulatosan.

– *Miféle uralkodó?* – vontam össze újra a szemöldököm.

A nő pedig újra lenyomta a fejemet.

– Engedjen már el! – sziszegtem, aztán ismét kiszabadítottam magam, majd dühösen felnéztem. – *Most már csak azért is megnézem magamnak azt az uralkodót!* – gondoltam.

Egy szürkébe öltözött férfi vonult el előttünk a kíséretével, néhány jól öltözött hivatalnokkal, ha jól sejtettem. A kapálózásommal magamra vonhattam a figyelmét, mert megállt és egyenesen felém fordult.

– *Ő lenne az uralkodó?* – csodálkoztam rá arra a fiatal férfire, akit láttam. Egészen biztosan nem őt raboltam ki.

A tekintete dermesztően hűvös, az íriszének kékje pedig olyan eleven volt, hogy azt hittem, káprázik a szemem. Sötét, vállára omló haj keretezte rideg, szigorú arcát. Nálam talán, ha tíz

évvel idősebb lehetett. Képtelenség volt pontosan megbecsülni, mert az arca szinte merev maradt.

Végigmért, majd egy cseppet sem hízelgő kifejezést öltött magára. Dühös lettem, és álltam a tekintetét. Nem szólt egy szót sem, de a pillantása elidőzött a sérülésemen, majd újra az arcomat vizslatta. Aztán hátat fordított és ott hagyott. Nem törődött velem többet.

A nő visszataszigált a szobába, levette a ruhámat, majd megvizsgálta a vállamat.

– Hoznom kell kötszert, de ha elmozdulsz, kulcsra zárom az ajtót.

– Felőlem! – vontam vállat. Úgyis az ablakon keresztül mennék, ha újból szökni kívánnék. Mondjuk most nem kívántam. Elfáradtam, fájt a hátam és a fejem az eséstől, a vállam is kezdett szörnyen lüktetni.

Míg magamra hagyott, elővettem a gyümölcsöt és beleharaptam. Sajnos csak egy maradt épen, a többi összenyomódott. Nem félttem, hogy mérgező - ki természetene otthon mérgező gyümölcsöket? Az ízével kapcsolatban elég vegyes érzéseim lettek. A külseje szörnyen keserű volt és csípte a nyelvem, talán meg kellett volna hámoznom, mielőtt beleharapok. A belseje viszont lédús volt és édes. Az íze pedig nagyon karakteres, semmihez sem tudtam hasonlítani.

– *Csodálatosan finom!* – állapítottam meg magamban.

Mire kiettem a gyümölcsöt a héjából, az nő is visszatért egy tálcával. Amikor észrevette a kezemben a gyümölcs héját, megint nagyon dühös lett.

– Te ostoba, ostoba leány! Hát senki nem mondta még neked, hogy a mi oldalunkon semmilyen ételt nem ildomos megenni!? – förmedt rám, majd újra elviharzott.

A szavai gondolkodóba ejtettek.

– *Mégis, milyen oldalról beszél? Csak nem... Nem... Az lehetetlen!*

Míg vártam, beburkolóztam a takaróba. Szörnyen fáztam. A hideg beette magát a csontjaimba, és ezen a takaró melege sem változtatott sokat.

A nő rendkívül feldúltan érkezett vissza, a szájának vékony vonala és a szemei ideges rángatózása biztosított afelől, hogy most rossz fát tettem a tűzre.

De most már én is szerettem volna rájönni, mi ez a hely. Kezdtém sejteni, hogy nem azok találtak rám, akik kerestek, és az sem biztos, hogy tudnak róla, hogy bajban vagyok. Csak ki kell derítenem, hol vagyok, és minél előbb meglépnem.

–Ez Tibord? – kérdeztem.

Válaszul csak egy kemény pillantást kaptam, közben a nő elkezdte letekerni a kötésemet. De nem adtam fel.

– Vagy Gerbon? – próbálkoztam tovább, ha esetleg lejjebb sodort a víz.

A nő idegesen felszisszent.

– Fel sem fogod, hogy mekkora bajba sodortad magad, igaz? – kérdezett vissza nyersen.

– Itt ülök, átlótt vállal, szóval azért van elképzelésem róla – feleltem.

– Erről beszélek, te lány! – fogta meg a gyümölcs héját, majd ledobta az ágyra.

– Mégező? – néztem rá elhűlve.

Szemügyre vette a sebet, én pedig szemérmesen eltakartam addig magamat.

– Hogy jutottál ki a Palotából?

– Maga sem válaszolt egy kérdésemre se – mutattam rá, hogy így nem leszünk rendben.

Villogtatta a zöld szemeit, de közben mérlegelt.

– Túl fogod élni, de most már nem mehetsz vissza.

– Hova vissza? – csaptam le rá.

– Hogy jutottál ki a Palotából? Örök voltak a folyosón. Hogy lehet, hogy nem láttak?

– Nem arra mentem – feleltem egyszerűen. – Miért vigyáznak rám örök?

– Nem rád, hanem az uralkodóra vigyáznak. Merre mentél akkor?

– Az ablakon át – adtam a választ.

A nő megállt a mozdulatban, és hitetlenkedve nézett rám.

– Magasságos Marine! Elment az eszed?! – hüledezett, amikor rájött, hogy nem viccelek.

– Mi ez a hely? Milyen uralkodóról beszél? Az Alsó Birodalom királya egy vénséges vén pacák. Akivel én találkoztam, alig lehetett harminc.

– Ez nem az Alsó Birodalom. Mi Ir Hiernek hívjuk.

– Sosem hallottam róla...

– A túloldalon vagy, fogd már fel! – szólt rám indulatosan.

– Minek a túloldalán? – tudakoltam félve, de már tudtam a választ.

– Az Urvi túloldalán.

Mintha nem fáztam volna így is eléggé, most még a vér is megfagyott bennem. Megszédültem... A gyomromban eszeveszett idegesség kezdett rángatózni.

– Meghaltam? – kérdeztem rémulten, mire a nő kicsit erősebben fogta meg a vállamat. Belém nyilallt a fájdalom, és dühösen pillantottam rá.

– Ha meghaltál volna, ezt éreznéd? – vonta fel a szemöldökét.

– *Nem valószínű...* – ismertem el.

Valami növénypépet tett a sebre, majd ügyes és gyors mozdulatokkal áttekerte.

– Nézd meg, tönkretetted ezt a szép ruhát, pedig igazán jól állt... – bosszankodott magában.

– Túl nagy volt – dünnyögtem. – Hogy jutok vissza? – faggattam tovább.

– Miért nem figyelsz, leányom?! Nem mehetsz vissza! Ettél a nagyümölcsből, az most már végleg ideköt.

– Hogy-hogy ideköt? – értetlenkedtem, amit nem vethetett volna a szememre senki, hiszen a folyó túloldaláról csak mesék keringtek. Senki sem tudott semmi biztosat.

A nő megdörgölte a homlokát.

– A mi birodalmunkban nem halandóknak való ételek vannak. Ha egy halandó eszik belőlük, többé az ételeik nem fogják táplálni. Ez nem ilyen egyszerű... – sóhajtott. – Nem kellett volna... de mindent szépen, sorjában. Mi a neved leányom?

– Stella – feleltem, és közben erősen foglalkoztatott, hogy értette azt, hogy halandó.

Erre a nő szemei elkerekedtek, elhátrált egy lépést és csendben megjegyezte:

– Csillag...

– Igen, azt jelenti – vontam meg a vállam. – Magát, hogy hívják?

– Emerald. Én felelek ezért a palotáért, benne érted is. Vendég vagy, nem fogoly, viselkedj is úgy! Többé meg ne lássalak az ablakban vagy fákon lógni! Értsd meg, a régi életednek vége, ha

sikerülne is visszajutnod, nem maradnál életben. Most már itt a helyed.

– Mit fogok én itt csinálni?

– Egyelőre felépülsz, addig kitaláljuk. Figyelmeztetek, az uralkodót semmi szín alatt ne zavarod!

– Morcos fickónak tűnt – jegyeztem meg, visszagondolva arra a szoborszerű arcra.

– Razel négy birodalomért felel, súlyos terhek nyomják a vállát! Újra mondom, ne merészeld zavarni, mert megjáród!

– Jól van, jól van! Meghúzzom magam! Kérdezhetek még valamit?

– Ki vele!

– Maguk emberek?

Ezen felnevetett.

– Közel sem!

– Akkor mik? – csaptam le rá.

– Az emberek hívtak már minket varázs és égi lényeknek, démonoknak, csak, hogy néhányat emeljek ki a sok száz név közül. Azt hiszem, nekem a legutolsó tetszik. Öltözz! – dobott egy másik ruhát az ágyra. Egy égszínkéket. A másik jobban tetszett, de belebújtam, eddig se nagyon volt lehetőségem válogatni. Ez is túl nagy volt rám.

– Démonok? – nyögtem. A név olyan baljósan hangzott. Kezdték bennem felelevenedni a rémmesék, amikben a démonok egyáltalán nem kötötték be egy idegen ember sebeit.

– Mi elvineknek hívjuk magunkat. Állj fel! – utasított. – Túl vékony vagy.

Fintorogtam, szerintem nem volt semmi baj az alakommal. Nálam sokkal vékonyabb zsebeseket is ismertem.

Emerald végighúzta az ujját mindkét oldalamon. A ruha mintha összeugrott volna. Eltátottam a számat. Ez tényleg mágia!

Kérdések hada tolongott a fejemben, és most, hogy ezt láttam, a következőt fel is kellett tennem.

– Az elvinek és az emberek milyen viszonyban vannak?

– Mágia választ el tőletek, te mit gondolsz? – nézett rám élesen.

– Tényleg csinálnak az elvinek olyasmit, amiket az emberek beszélnek?

– Mit beszélnek az emberek? – kérdezett vissza.

Tétováztam, mielőtt válaszoltam volna.

– Gyilkosoknak tartanak, veszélyesnek az emberekre.

– Lám, rád a te fajtád is veszélyes. Nemde? – bökött a vállam felé.

– Nem válaszolt – emlékeztettem.

– Mi igyekszünk távolságot tartani, nem véletlenül húztuk meg a határt. A legtöbb, amit hallhatsz, csak mese, de persze minden mesének van valami igazság alapja. Megvédjük magunkat, ha szükséges.

– Az emberek ellen? Gondolom nem a szabás-varrásban merül ki a mágijuk. Miért az elvineknek kellene megvédeni magukat?

– Az embereknek épp úgy van fegyverük ellenünk. Csak így működik az egyensúly. Ezért határolódtunk el.

– Mire jó a határ? – tettem fel az újabb kérdést, mert muszáj volt, hogy minél tisztábban lássam a helyzetemet.

– Kívül tartja a betolakodókat.

– Én mégis itt vagyok. Ezt, hogy magyarázza?

Emerald elgondolkozott, de nem tűnt tanácstalannak.

– Úgy látszik, te nem vagy az – a szavai egészen könnyednek hatottak, én mégsem találtam bennük megnyugvást.

– Ezt nem értem – szögeztem le. Minden olyan zavaros volt.

– Teljesen még én sem. Most pihenj! Később visszajövök.

– Elmehetek innen?

– A palotából? Igen. Bár a te helyedben én még várnék veled.

– Ha elmegyek, veszélyben leszek?

– Razel oltalma alatt állsz, senki nem fog bántani. Nem mernék megkockáztatni a haragját.

– Razel veszélyes? – faggatóztam tovább szemérmetlenül, nem törődve vele, hogy kínos-e a kérdés.

– Nagyon is az. De, ha nem adsz rá alapos okot, nem fog bántani.

Az már nem derült ki, hogy mi számított alapos oknak, mert az elvin ágyba parancsolt.

– Nagyon fázom... – mondtam, mielőtt elment volna.

– Küldetek fel még fát a kandallóba. Kaphatsz több takarót is – szólt, azután magamra hagyott.

Próbáltam ráncba szedni a gondolataimat, de nagyon nehezen ment. Elvinek, mágia, a folyó, nem térhetek vissza... Ez túl sok volt egyszerre. Mielőtt álomba zuhantam volna, megelégedtem annyival, hogy többé-kevésbé biztonságban vagyok.

Emerald többször is rám nézett, a kötést nem bolygatta, és hozott fel ételt. A kis asztalhoz ültem a tűz mellé, ott fogyasztottam a vacsorámat. Fogolysült volt gyümölcsökkel. Sosem láttam még ennyire szép ételt. Szinte nehezemre esett megenni. Nem is igazán

voltam éhes, de azért nekiláttam. Az idős elvin elborzadva nézte, hogyan eszem, pedig használtam evőeszközt. Elképzelni se tudtam, mi baja lehet.

– Azt hiszem, holnap néhány dolgot elkezdek oktatni neked. Többek között az illemet – morogta.

Beleegyezve bólintottam. Szerettem tanulni, mert minden új tudás a pajzsom lehet. Most pedig igazán rászorulok, hiszen semmit sem tudok róluk, és nagyon úgy tűnik, hogy még jó darabig maradok.

– Láttam pár könyvet a polcon, elolvashatom?

– Megtehetnéd, de attól tartok, nem fog menni. Előbb a nyelvünket kell elsajátítanod.

– Megtanulom! – mondtam elszántan.

Emerald ajka gyenge mosolyra húzódott. Most először.

– Csak szépen sorjában. Lesz időd mindenre. Mondhatni végtelen idő áll a rendelkezésedre.

– Ezt meg, hogy érti?

– Úgy Stella, hogy itt a te óráid is másképp peregnek.

– Mit jelent az, hogy másképp? – ráncoltam a homlokomat.

– Azt, hogy sokkalta lassabban.

– Értem – feleltem elmélázva a hallottakon.

– Azt erősen kétlem, leányom, de majd megérted.

– Mesélne nekem a birodalomról?

– Úgy érted, a négy birodalomról? – kérdezett vissza.

Bólintottam, ugyanakkor ezt sem egészen értettem. Emerald az ujjával vonalakat kezdett húzni az asztal lapjára, ami után izzó fény maradt vissza. Először egy nagyjából kör alakú vonalat.

– Ez az Urvi, a mágia, ami elzárja tőlünk a halandó világot – majd húzott még két vonalat, ami a kört többé-kevésbé azonos

négy szeletre vágta. – Ez a négy birodalom – ujjával a szeletekre bökött. – Ez Midha, Gloroth, Daen és Fiedal.

– Mi hol vagyunk most? – figyeltem élesen.

– Midhában.

– És ez mekkora terület? Mondjuk a mi birodalmunkhoz képest? – feltételeztem, ha a nyelvünket ismeri, a területeinket is.

– Midha nagyjából akkora, mint az Alsó és Felső Birodalom együtt véve.

– *Egek... Akkor az elvinek országa hatalmas...* – gondoltam.

– És... Akkor Razel Midha uralkodója? – kérdeztem zavarodottan.

– Nem figyelsz, te leány! Razel a négy birodalom uralkodója.

– Mind a négyé? Miért van akkor felosztva? Miért nem egy birodalom az egész?

– Azért Stella, mert, ahogy ti emberek mások vagytok, úgy az elvinek is különbözőek. Glorothban élnek a kerubok, Daenben az alakváltók, Fiedalban a természeti lények.

– Mik azok a természeti lények? – kérdeztem szakadatlan és úgy tűnt sosem fogyok már ki a kérdésekből.

– Fa, és más növény, vagy kő tündérek.

Bólintottam, habár nehezen tudtam elképzelni.

– És Midhában?

– Itt a mágiát használó elvinek élnek.

– A többiek nem tudnak használni varázslatot?

– Ez így nem teljesen igaz, inkább azt mondanám, hogy nem úgy, ahogyan mi. Ha majd kicsit több időt eltöltesz itt, te is meglátod. Az emberi világban volt gyermeked vagy családod, vagy akit szerettél?

– Istenekre! Dehogy! – nevettem fel. Az én életemben ez egy viccnek hangzott. Ez eszembe juttatta Bent, és a szívem

összeszorult. – Csak barátaim – tettem hozzá szomorúan. – Jó barátaim.

– Sajnálom, de még így is ez a könnyebb út. Barátokat könnyebb hátrahagyni, mintha a gyermekedet, vagy a szerelmedet kellett volna.

– Akinek csak ez van, annak ezt is nehéz! – mondtam halkán.

Emerald megérintette a kezemet, reméltem tőle egy kis melegséget, de az ujjai épp olyan hidegek voltak, mint a sajátjaim.

– Tudom... idővel majd jobb lesz.

– Úgy látom, itt mindenre az időt kínálják megoldásként.

– Hát igen, abból van elég – mosolyodott el. – Mivel foglalkoztál Tibordban?

Bólintottam, majd mosolyogva felhúztam a szemöldökömet. Ez biztosan nem lesz ínyére az idős elvinnek.

– Zsebes voltam.

Emerald összeráncolta a homlokát. Az ő szótárában ehhez a kifejezéshez nem társult semmi. Nem úgy, mint nekem. Az életem volt, a testvéreim, barátaim. Árulóim...

– Zsebmetsző, tolvaj – soroltam.

– Szentséges Marine! Tolvaj? – hüledezett.

– Igen, tudja, aki elveszi mások tulajdonát – fogtam a magyarázatba.

– Tudom, hogy mit jelent az, hogy tolvaj. Itt ettől a rossz szokásodtól meg kell válnod! – jelentette ki szigorúan.

Felhörrentem.

– Rossz szokást mondott?! Azt hiszi, ez egy rossz szokás? Ez volt a megélhetésem, és higgye el, jobb, mint a bordélyban széttenni a lábam! – Emerald arca elvörösödött. Nem tudom, hogy a méregtől, vagy azért, mert zavarba hoztam. Talán csak meghökkentettem. – Egy árva lánynak nem sok egyéb választása

van az életben. Nem mindenki születik ezüstkanállal a szájában! – mondtam ingerülten.

– Sajnálom, nem tudtam, hogy... hogy mit rejt a múltad.

– Nem kell sajnálnia. Megvoltam – feleltem rá egy tétova vállrándítással.

– És a nyílvevő? Azt kitől kaptad?

– Egy olyan valakitől, akit a testvéremnek hittem – egészen biztos, hogy nem Timoth lőtt rám, de ő árult el, úgyszólván végérvényben neki köszönhetem.

Csak ő lehet ilyen ostoba... Ezzel a húzásával magát is kinyírta. Ha Ben megúsza és rájön - márpedig rájön - akkor Timoth-nak is lőttek. Az a barom... Ben miatt jobban aggódtam, mint miatta. Bíztam a kapcsolataiban, hogy végül csak megúsza!

– Miért akart megölni?

Tanácsstalanul megráztam a fejem.

– Jól van leány, aludj! Holnap sétálunk egyet.

– Rendben. Jó éjt, Emerald!

– Jó éjt, Stella! – búcsúzott mosolyogva.

Az álom könnyen jött a folyamatos hideg ellenére. Talán túl könnyen is. Reggel az első dolog, amit megéreztem, az a szomjúság volt, utána pedig a napgyümölcs finom illata. Az ágy melletti kis asztalkán állt. A héját úgy húzták le, mintha négy virág szirma volna, a közepén pedig ott volt maga a gyümölcs, kis cikkekben körberakva.

Olyan erős és csábító volt az illata, hogy rögtön rávettem magam. Az addig kínzó szomjúság szörén, szálán eltűnt. Lédús volt ugyan, de lehetetlen, hogy az összes szomjúságomat kioltsa.

Emerald hamarosan megérkezett a reggelimmel, és az aznapi ruhámon is elvégezte az átalakítást. A hajamat kifésülte és